

6. Бикова Л.В. Вдосконалення управління морським портовим господарством // *Правова держава*. – Одеса : ОНУ, 2005. – № 8. – С. 43.
7. Господарський кодекс України. // *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. – 2003. – №№ 18, 19-20, 21-22. – Ст. 144.
8. А. Петров. Реформи на водном транспорте России // *Порты Украины*. – 2012. – № 02 (114). // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://portsukraine.com/node/2544>.
9. Клепикова О.В. Концептуальні підходи до визначення портової діяльності як виду господарської комерційної діяльності / *Матеріали II Міжнародної наукової конференції «Актуальні проблеми сучасного цивільного, міжнародного морського і транспортного права» 12-13 квітня, 2012 р.* – м. Київ. – 223с. – С. 24.
10. Аграрний комітет одобрив законопроект о рынке земли от 11.01.2012. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://economics.lb.ua/state/2012/01/11/131350_agrarniy_komitet_odobril.html.
11. Про адміністративні послуги. Закон України від від 06.09.2012 № 5203-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>.
12. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VI. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2456-17/page3>
13. Про впровадження Глобальної морської системи зв'язку під час лиха та для забезпечення безпеки мореплавства. Наказ Міністерства транспорту України від 07.07.1998 № 271 // *Офіційний вісник України* від 13.08.1998. – 1998. – № 30. – С. 235.
14. Про затвердження Положення про функціонування центру даних дальньої ідентифікації та контролю місцезнаходження суден. Наказ від 15.01.2008 № 36 // *Офіційний вісник України* від 07.04.2008 2008. – № 24. – Стор. 82. – Ст. 751.
15. Про затвердження Правил безпеки праці під час експлуатації засобів навігаційного обладнання та виконання гідрографічних робіт. Наказ Державного комітету України з промислової безпеки, охорони праці та гірничого нагляду від 16.05.2007 № 105 // *Офіційний вісник України* від 15.06.2007 2007. – № 41. – С. 204. – Ст. 1639.
16. Інтерв'ю голови Державної інспекції України з безпеки на морському та річковому транспорті Григорія Соболевського // *Газета «Урядовий кур'єр»*, № 14 від 25 січня 2012 р.; [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=244943733&cat_id=244276512.
17. Петров А. Реформи на водном транспорте России // *Порты Украины*. – 2012. – № 02 (114) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://portsukraine.com/node/2544>.
18. Арабаджи В. Инвестиционный потенциал портов // *Зеркало недели*. – № 35. – 20-26 сентября 2008 г. – С. 36.
19. Бикова Л.В. Проблемні питання організаційно-правової системи управління морськими портами України. // *Правова держава*. – Одеса : ОНУ, 2002. – № 5. – С. 176.

УДК 342.95

СЕРТИФІКАЦІЯ НАФТИ ТА НАФТОПРОДУКТІВ ЯК НАПРЯМ ДОЗВІЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ПИТАННЯ СЬОГОДЕННЯ CERTIFICATION OF OIL AND OIL PRODUCTS AS DIRECTION OF PERMISSIVE ACTIVITY: QUESTION OF PRESENT TIME

Воронін Я.Г.,

кандидат юридичних наук, докторант

Харківського національного університету внутрішніх справ

У роботі автором досліджено сертифікацію як правову категорію та доведено, що сертифікація нафти та нафтопродуктів становить напрям дозвільної діяльності держави. Розкрито зміст адміністративної процедури здійснення сертифікації нафти та нафтопродуктів та виокремленні її стадії.

Ключові слова: сертифікація, дозвільна діяльність, дозвільний документ, адміністративна процедура, якість продукції.

В работе автором исследована сертификация как правовая категория и доказано, что сертификация нефти и нефтепродуктов представляет направление разрешительной деятельности государства. Раскрыто содержание административной процедуры осуществления сертификации нефти и нефтепродуктов и выделены её стадии.

Ключевые слова: сертификация, разрешительная деятельность, разрешительный документ, административная процедура, качество продукции.

In the article the certification as legal category is investigated and it is well-proven that the certification of oil and oil products presents direction of permissive activity of the state. Maintenance of administrative procedure of realization of certification of oil and oil products is exposed and selection of her stage.

Key words: certification, permission activity, permission document, administrative procedure, product quality.

Постановка проблеми. Становлення України як суверенної правової держави та послідовна інтеграція її у світове економічне співтовариство вимагає проведення цілеспрямованої політики створення державних систем стандартизації та сертифікації. Ці системи повинні сприяти утворенню правових основ, форм і методів робіт зі стандартизації і сертифікації, спрямованих на забезпечення безпеки продукції для життя і здоров'я людей, її сумісності та взаємозамінності, охороні навколишнього природного середовища тощо [1, с. 105]. Тому в умовах розвитку зовнішньоекономічної діяльності підприємств найважливішим елементом виробничого менеджменту взагалі і системи управління якістю зокрема є сертифікація продукції. В умовах сьогодення кожний суб'єкт господарської діяльності розуміє, що так звана безсертифікатна продукція оцінюється на міжнародному ринку у декілька разів дешевше, фактично реалізується за безцінь, і це свід-

чить про те, що на сьогодні будь-яке підприємство, яке не володіє сертифікатом якості майже не має надії на укладення більш менш пристойного контракту, а також участь в міжнародних тендерах, бо відповідність такої системи вимогам стандартів розглядається як певна категорія того, що постачальник спроможний виконати вимоги контракту і забезпечити стабільну якість продукції [2, с. 42].

Стан дослідження. Необхідно зазначити, що дослідження проблеми якості продукції проводили такі вчені, як: А.М. Запорожець, Т.М. Ковальчук, М.М. Кузьміна, Л.Р. Левчук, Л.В. Лосюк, В.К. Мамутов, Г.А. Осетинська, В.Ф. Опришко, С.М. Орехов, Н.Б. Писаренко та інші. Наукові дослідження з проблем дозвільної діяльності в різних правових сферах становлять праці таких вчених, як: Д.М. Бахраха, В.А. Гуменюка, Т.С. Васильової, О.В. Джафарової, Т.М. Кравцової, С.В. Лихачова, С.Д. Подлінева, Н.О. Саніахметової, І.В. Солошкіної, В.І. Ткаченка тощо. Праці

зазначених учених покладені в основу формування підходу щодо вивчення проблем здійснення сертифікації нафти та нафтопродуктів як напряму дозвільної діяльності у сучасних умовах.

Отже, **метою** даної статті є, по-перше, дослідити сертифікацію як правову категорію, по-друге, дослідити сертифікацію як напрям дозвільної діяльності і по-третє, визначити та виокремити адміністративні процедури здійснення сертифікації нафти та нафтопродуктів.

Виклад основного матеріалу. Слід констатувати, що зміст поняття «сертифікація» пов'язане з різким загостренням в останнє десятиліття проблеми якості товарів і послуг; глобалізацією міжнародної торгівлі; значною різноманітністю (часом не виправданою) виробів того самого функціонального призначення, але різної якості; конкуренцією товаровиробників; нарешті, просто з необхідністю гарантувати безпеку продукції для її споживача. Виникла потреба в особливому методі, інструменті, який би незалежно від країни-постачальника продукції, фірми, технології, системи контролю якості тощо давав гарантію того, що продукція, робота, послуга виконані в повній відповідності до вимог, затверджених документально. Таким інструментом наприкінці ХХ ст. і стала процедура, що позначається терміном «сертифікація» [3, с. 62].

На сьогодні, згідно з останньою редакцією Керівництва І80/ІБС 2: 1986 Міжнародної організації зі стандартизації, поняття сертифікації виглядає так: «Сертифікація – це процедура підтвердження відповідності результату виробничої діяльності, товару, послуги нормативним вимогам, за допомогою якої третя сторона документально засвідчує, що продукція, робота (процес) чи послуга відповідають заданим вимогам». Крім того, Декрет Кабінету Міністрів України «Про стандартизацію і сертифікацію» не містить визначення однойменного поняття. Відповідно до ст. 13 даного Декрету, сертифікація продукції в Україні поділяється на обов'язкову та добровільну. Вона здійснюється уповноваженими на те органами з сертифікації з метою: запобігання реалізації продукції, небезпечної для життя, здоров'я та майна громадян і навколишнього природного середовища; сприяння споживачеві в компетентному виборі продукції; створення умов для участі суб'єктів господарювання в міжнародному співробітництві та торгівлі [4].

Сертифікація на відповідність обов'язковим вимогам нормативних документів проводиться виключно в державній системі сертифікації. Остання в усіх випадках повинна включати перевірку та випробування продукції для визначення її характеристик і подальший державний технічний нагляд за сертифікованою продукцією. Разом з тим нормативно сформульоване визначення «сертифікації» дано у ст. 1 Закону України «Про підтвердження відповідності»: «сертифікація – процедура, за допомогою якої визначений в установленому порядку орган документально засвідчує відповідність продукції, систем якості, систем управління якістю, систем екологічного управління, персоналу встановленим законодавством вимогам». Даним Законом також передбачено підтвердження відповідності в законодавчо регульованій сфері та в законодавчо не регульованій сфері. Процедура підтвердження відповідності у законодавчо регульованій сфері запроваджується технічними регламентами з підтвердження відповідності та здійснюється згідно з їхніми вимогами. За результатами проведення сертифікації у разі позитивного рішення призначеного органу з оцінки відповідності заявникові видається сертифікат відповідності [5].

Наразі сертифікація продукції залишається дієвим засобом захисту життя та здоров'я громадян від небезпечної продукції, адже неблагонадійний стан з якістю і безпекою продукції, що випускається, досі є характерним для малих підприємств, де, як правило, відсутні затверджені технологічні й нормативні документи, немає вхідного контролю

сировини, не проводяться в необхідному обсязі аналізи і випробування продукції тощо. Негативним фактором економічного і соціального життя країни стала тіньова економіка і кримінальне підприємництво.

Таким чином, можна говорити, що здійснення сертифікації було запроваджено в першу чергу з метою захисту життя, здоров'я та майна громадян і навколишнього природного середовища та враховуючи її беззаперечну дієвість й сьогодні, здійснення уповноваженими на те суб'єктами, що пов'язано з видачею дозвільного документу (сертифіката), її варто визнати одним із напрямків дозвільної діяльності держави. Отже, з метою доведення нашої позиції слід розглянути теоретичні аспекти «дозвільної системи» та її зв'язок з поняттям «сертифікації продукції».

На сьогодні єдиного розуміння поняття «дозвільна система» ні на законодавчому ні теоретичному рівні не існує. Відповідно до Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» дозвільна система у сфері господарської діяльності – це сукупність урегульованих законодавством відносин, які виникають між дозвільними органами, адміністраторами та суб'єктами господарювання у зв'язку з видачею дозвільних документів. У юридичній літературі під дозвільною системою, як правило, розуміють регламентований правом порядок, який зобов'язує державні та громадські установи, підприємства, а також громадян отримати в відповідних державних органах дозвіл на виготовлення, реалізацію, придбання, перевезення (зберігання й використання) визначених предметів, або сукупність правил, котрі регулюють порядок виготовлення, придбання, користування, зберігання, реалізації та транспортування таких об'єктів, охорона яких становить особливу турботу держави та спрямована на забезпечення громадської безпеки, на попередження та припинення можливого використання цих об'єктів зі злочинною метою [6].

В широкому розумінні поняття дозвільної системи розглядається як діяльність щодо забезпечення державними органами управління закріпленого в правових нормах порядку, який передбачає обов'язкове отримання організаціями, установами та окремими особами дозволу на здійснення дій, чітко регламентованих конкретними правилами [7].

Слід відмітити позицію О.В. Джафарової, яка визначає мету дозвільної діяльності, яка полягає в тому, щоб гарантувати безпеку життя, здоров'я, майна громадян, охорону навколишнього природного середовища і інтересів держави. Крім того, О.В. Джафарова наголошує, що дозвільну діяльність слід розглядати як один з основних напрямів діяльності держави і виділяє три підходи до її розуміння: по-перше, дозвільна діяльність – це основна діяльність держави, яка реалізується уповноваженими на те органами, шляхом закріплення певних правил поведінки в нормативно-правових актах, при цьому, чітко визначаючи, що можна робити і яким чином; по-друге, дозвільна діяльність – це заснована на нормах права система правовідносин, які виникають з приводу здійснення державними органами, фізичними і юридичними особами діяльності (об'єктами), яка несе в собі потенційну небезпеку для життя, здоров'я людей, а також для навколишнього природного середовища і інтересів держави; по-третє, дозвільна діяльність – це сукупність законодавчо закріплених адміністративних процедур, пов'язаних з наданням дозвільних документів на конкретний вид діяльності (об'єкт), яка може бути потенційно небезпечною для життя, здоров'я людей, а також для навколишнього природного середовища і інтересів держави [8, с. 236-237].

Отже, погоджуючись із позицією О.В. Джафарової, під дозвільною системою в широкому розумінні слід розглядати засновану на відповідних нормах або правилах сукупність правових відносин, які складаються

з приводу здійснення державними органами, фізичними та юридичними особами діяльності, пов'язаної з об'єктами, які становлять потенційну небезпеку для людей, їх життя та здоров'я. Відповідно у вузькому розумінні дозвільна система відрізняється від широкого розуміння об'єктами небезпеки та суб'єктами, які її реалізують [2, с. 43].

Виходячи з описаних нами положень, що стосується правового регулювання сертифікації та враховуючи здобутки вчених, що займалися дослідженням дозвільної діяльності, до її ознак як дозвільної діяльності необхідно віднести: об'єктом є продукція, що може становити потенційну небезпеку для життя, здоров'я та майна громадян і навколишнього природного середовища, предметом – якість продукції, як наслідок, безпека особи; здійснюється конкретним суб'єктом – органами з сертифікації продукції; є цілеспрямованою; має організаційно-розпорядчий характер; є підзаконною; є державно-управлінською діяльністю; реалізується у формі видачі документів дозвільного характеру – сертифікатів.

Отже, враховуючи позиції вчених із досліджуемого питання [2], під сертифікацією як дозвільною діяльністю необхідно розуміти сукупність певних процедур, пов'язаних із наданням дозвільних документів (сертифікатів) щодо випуску продукції за умови її відповідності нормативно-встановленим вимогам, а також контролем за дотриманням відповідних правил отримувачами останніх. Обов'язкова сертифікація являє собою складову дозвільної системи у широкому розумінні.

Таким чином, як інструмент захисту споживача від недоброякісних і небезпечних товарів, що надходять на ринок України, сертифікація відіграє позитивну роль. Останнім часом, коли обов'язковій сертифікації підлягає значний асортимент нафтопродуктів, сертифікація залишається єдиною формою підтвердження відповідності [9, с. 266].

На сьогоднішній день порядок та вимоги до обов'язкової сертифікації нафти та нафтопродуктів в державній системі сертифікації УкрСЕПРО врегульовано «Правилами обов'язкової сертифікації нафти та нафтопродуктів», які зареєстровано в Міністерстві юстиції України від 26.02.1997 р. № 52/1856 [10].

Слід відмітити, що об'єктами сертифікації нафти та нафтопродуктів в державній системі сертифікації УкрСЕПРО є продукція, що: вироблена в Україні; ввозиться в Україну і зазначена заявником як така, що відповідає чинним в Україні нормативним документам; ввозиться в Україну і не зазначена заявником як така, що відповідає чинним в Україні нормативним документам, але може бути ідентифікована як така, що повинна відповідати чинним в Україні нормативним документам на аналогічну продукцію.

Крім того, не підлягає обов'язковій сертифікації продукція, що не зазначена заявником як така, що відповідає чинним в Україні нормативним документам, і не може бути ідентифікована як така, що повинна відповідати чинним в Україні нормативним документам.

Обов'язкова сертифікація нафти та нафтопродуктів в державній системі сертифікації УкрСЕПРО здійснюється на відповідність обов'язковим вимогам нормативних документів, чинних в Україні, щодо безпеки життя, здоров'я людей, їх майна та охорони навколишнього середовища [10].

Враховуючи мету нашої статті, стосовно розгляду адміністративних процедур здійснення сертифікації нафти та нафтопродуктів, слід підтримати точку зору тих вчених, які вважають, що адміністративні процедури охоплюють не тільки вирішення індивідуально-конкретної справи, тобто можуть бути правозастосовними, але і установчими, нормотворчими та контрольними.

Таким чином, адміністративні процедури здійснення сертифікації нафти та нафтопродуктів можна поділити на: нормотворчі, правореалізаційні, установчі та контрольні.

Отже, як зазначає О.В. Джафарова, адміністративні процедури з сертифікації якості продукції – це урегульована адміністративно-процесуальними нормами діяльність, що здійснюється у межах повноважень, визначених чинним законодавством, органом з оцінки відповідності, який вчиняє перевірку та документально (шляхом видачі документу дозвільного характеру) підтверджує відповідність продукції системам управління якістю, системам екологічного управління, системам управління персоналом та іншим установленим законодавством вимогам, що діють на території України [11, с. 38].

Крім того, адміністративним процедурам здійснення сертифікації у сфері забезпечення якості продукції, як і будь-якій іншій адміністративній процедурі, властивий стадійний характер.

Правилами обов'язкової сертифікації нафти та нафтопродуктів [10] закріплено процедури сертифікації продукції, які складаються з наступних етапів: подання заявки на проведення сертифікації продукції; аналізу та експертизи поданої документації; прийняття рішення за заявою на проведення сертифікації продукції із зазначенням схеми (моделі) сертифікації; відбирання зразків продукції для випробувань; ідентифікації продукції; прийняття зразків випробувальною лабораторією (центром); випробувань зразків продукції; оформлення акта про зберігання зразка-свідка продукції, що сертифікується; обстеження виробництва або атестації виробництва продукції, що сертифікується, сертифікації системи якості або аналізу функціонування сертифікованої системи якості, якщо це передбачено схемою сертифікації; аналізу одержаних результатів і прийняття рішення про можливість видавання сертифіката відповідності; видачі сертифіката відповідності, укладання угоди згідно з додатком Д до ДСТУ 3413-96 «Система сертифікації УкрСЕПРО. Порядок проведення сертифікації продукції» та занесення сертифікованої продукції до Реєстру Системи; визнання сертифіката або іншого документа, що підтверджує відповідність імпортованої продукції вимогам чинних в Україні нормативних документів і виданий на цю продукцію за кордоном; технічного нагляду за сертифікованою продукцією; інформації про результати робіт з сертифікації продукції.

На підставі аналізу юридичної літератури та нормативно-правових актів у сфері сертифікації, визначимо стадії адміністративної процедури здійснення сертифікації нафти та нафтопродуктів: 1) стадія подання зацікавленою особою заяви або іншого документа з метою отримання сертифіката відповідності; 2) стадія перевірки, вивчення, розгляду матеріалів з метою підготовки та прийняття рішення про видачу або відмову у видачі дозвільного документу (сертифікату); 3) виконання рішення (видача сертифіката відповідності); 4) контроль за дотриманням виробниками, які одержали дозвільні документи (сертифікати), встановлених вимог та умов.

Висновки. Отже, враховуючи нашу систему сертифікації та цілі, визначені Угодою про партнерство і співробітництво між Україною та Європейським союзом, а також прагнення України до вступу до ГАТТ/СОТ, розвиток національної системи підтвердження відповідності повинен йти шляхом гармонізації її з міжнародними нормами та правилами, тобто не лише шляхом удосконалення обов'язкової сертифікації, але і запровадження інших форм підтвердження відповідності. Проте, в світовій практиці і, зокрема в країнах Європейського союзу стосовно різних видів продукції встановлюються кілька можливих форм та способів підтвердження відповідності, з яких можливо зробити вибір.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Васильєва Т.С. Адміністративно-правовий режим господарської діяльності в Україні : дис. канд. юрид. наук : 12.00.07 / Васильєва Тетяна Станіславівна. – Х., 2011. – 195 с.
2. Джафарова О.В. Сертифікація як напрям дозвільної діяльності : питання сьогодення / О.В. Джафарова // Права людини : проблеми забезпечення, реалізація та захисту : матер. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Запоріжжя, 24 лютого 2012 р.). – Запоріжжя : Істина, 2012 – Ч. 4 – С. 42-44.
3. Кириченко Л.С. Стандартизація і сертифікація товарів та послуг : підруч. / Л.С. Кириченко, А.А. Самойленко. – Х. : Ранок, 2008. – 240 с.
4. Про стандартизацію і сертифікацію : Декрет Кабінету Міністрів України від 10.05.1993 р. № 46-93 // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 27. – Ст. 289
5. Про підтвердження відповідності : Закон України від 17.05.2001 р. №2406-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 32. – Ст. 169.
6. Советское административное право : учеб. / под ред. А.П. Коренева. – М. : Юрид. лит., 1986. – 400 с.
7. Кириченко И.Г. Административно-правовой порядок обеспечения разрешительной системы / И.Г. Кириченко. – К. : Наук. думка, 1989. – 208 с.
8. Джафарова Е.В. Сущность разрешительной деятельности государства: теоретические вопросы / Е.В. Джафарова // Социально-гуманитарный вестник Юга России. – 2012. – № 10–11. – С. 232-237.
9. Шпак О. Г. Нафта і нафтопродукти / О.Г. Шпак. – К. : Ясон-К, 2000. – 370 с.
10. Про затвердження Правил обов'язкової сертифікації нафти та нафтопродуктів : наказ Держстандарт України від 16.01.1997 р. № 19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0052-97>
11. Джафарова О.В. Адміністративні процедури здійснення сертифікації у сфері забезпечення якості продукції : поняття, види та стадії / О.В. Джафарова // Право та інші соціальні норми : вимоги часу : матер. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 15-16 червня 2012 р.) – О. : Причорноморська фундація права, 2012. – Ч. 2 – С. 37-39.

УДК 342.97

**ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ
LEGAL STATUS OF ORGANS OF EXECUTIVE POWER**

Гапоненко Л.В.,

кандидат юридичних наук,

*доцент кафедри теорії та історії держави і права
юридичного факультету*

Національного університету державної податкової служби України

У статті визначено місце виконавчої влади у системі органів державної влади, наведено ознаки та систему органів виконавчої влади. В результаті дослідження з'ясовано, що основне призначення виконавчої влади полягає не лише у виконанні законів та нормативно-правових актів, а й в розробці та реалізації програм розвитку суспільства, управлінні внутрішніми і зовнішніми справами держави, захисті прав і свобод людини та громадянина та інше.

Ключові слова: державна влада, виконавча влада, Кабінет Міністрів України, центральні органи виконавчої влади, місцеві органи виконавчої влади.

В статье определено место исполнительной власти в системе органов государственной власти, приведены признаки и система органов исполнительной власти. В результате исследования выяснено, что основное назначение исполнительной власти заключается не только в выполнении законов и нормативно-правовых актов, а и в разработке и реализации программ развития общества, управлении внутренними и внешними делами государства, защита прав и свобод человека и гражданина и другие.

Ключевые слова: государственная власть, исполнительная власть, Кабинет Министров Украины, центральные органы исполнительной власти, местные органы исполнительной власти.

In the article defines the place of the executive power in the system of government and shows the system of signs of executive power. The study found that the main purpose of the executive branch is not only in the implementation of laws and regulations, but also in the development and implementation of social development, management of internal and external affairs of the state, protection of rights and freedoms of man and citizen, etc.

Key words: state power, executive power, Cabinet of Ministers of Ukraine, central organs of executive power, local organs of executive power.

Постановка проблеми. Однією з найбільш гострих для України проблем політико-організаційного характеру є проблема виконавчої влади.

Широко відомий у світі термін «виконавча влада» протягом понад 70-річної історії нашої держави в складі СРСР був фактично вилучений з наукового, зокрема конституційно-правового, обігу. Тоді домінувала теорія про поєднання у руках законодавчої і виконавчої влади, завдяки чому всевладдя рад цілком поглинуло виконавчу владу як самостійну форму державно-владних проявів. В даний час виникає потреба дослідження виконавчої влади та визначення її місця в системі органів виконавчої влади.

Стан дослідження. Відповідно до теорії поділу влади, виконавча влада являє собою одну із трьох самостійних, формально незалежних одна від одної гілок державної влади. Функціональне призначення виконавчої влади полягає насамперед у виконанні Конституції і законів України, а

також інших актів прийнятих органами державної влади. Звідси випливає, що виконавча влада є правозастосовною. Питаннями функціонування виконавчої влади займалися В. Авер'янов, О. Андрійко, С. Алексєєв, С. Бобровник, В. Колпаков, В. Копейчиков, В. Котюк, П. Рабінович, В. Селіванов, В. Шаповал, Ю. Шемшученко та інші.

Цілі статті. В даній статті ми прагнемо вирішити наступні завдання: з'ясувати місце та роль органів виконавчої влади в системі органів державної влади; дати найбільш оптимальне визначення виконавчої влади та органу виконавчої влади; визначити ознаки виконавчої влади

Виклад основного матеріалу дослідження. Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову [1, ст. 6].

Принцип поділу влад визначає певне місце кожному органу держави залежно від його призначення та наділяє органи держави відповідним колом функціональних